

TONI CRUANYES, director en funcions

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP PLAYÀ, subdirectors

SECCIONS:
JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI ARAGAY,
ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles]; ALBERT

BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ, CARLES SABATÉ
[Societat i Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS [Documentació];
ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: AMPARO MADRAMANY, Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectos del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Jordi de Cambra

Càtedra Unesco de desenvolupament humà sostenible. Universitat de Girona

EN DIRECTE

El nostre Pla de cada dia

Sostenible o insostenible?

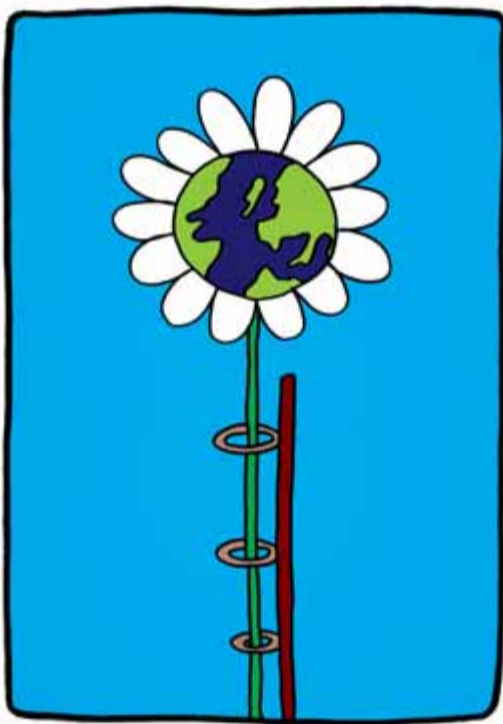
Segons l'Informe de la Comissió Mundial sobre medi ambient i desenvolupament (1987), el "desenvolupament sostenible és el desenvolupament que satisfà les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures per satisfer les seves pròpies necessitats".

'DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE' I 'SOSTENIBILITAT' s'han convertit en termes de moda i políticament correctes a costa de desvirtuar els seus continguts crítics, incloent-hi els que impliquen la definició que encapçala aquest article i els principis de la declaració de Rio de Janeiro de 1992, referents que s'utilitzen sovint quan s'al·ludeix a aquests conceptes. La creixent reducció del desenvolupament sostenible a les seves dimensions ambientals, tant en el marc del discurs polític com en el de molts moviments de l'activisme ambiental, deixa de banda les dimensions ètiques, polítiques, socials, econòmiques i culturals de la sostenibilitat, amb la conseqüència que obstaculitza les alternatives per a la construcció de societats equitatives políticament, social, econòmica i cultural i, per tant, "sostenibles" en el seu sentit genuí.

ELS DARRERS ANYS HA CRESCUT la sensibilització en relació amb els problemes ambientals. Mentre no siguem conscients, però, de la relació entre els problemes ambientals i la necessitat de canvis qualitius profunds en l'actual model econòmic, polític i social, aquesta sensibilització és un maquillatge que no ataca les arrels del problema i, per tant, no és res més que, en el millor dels casos, un pas preliminar per solucionar-lo.

L'IMPERI DEL MERCAT GENERA EXPLOTACIÓ de la força de treball, crisis econòmiques estructurals, injustícia social, corrupció política, pèrdua de la diversitat cultural i degradació ambiental. Les polítiques econòmiques anomenades neoliberals (que no tenen res de

"El desenvolupament sostenible té com a objectiu la construcció de societats equitatives, i el mitjà per assolir-les és la participació de tots en la presa de decisions, la qual cosa requereix distribuir equitativament el poder"

JORDI SÀBAT

liberals atès el seu caràcter oligopolista i monopolista) impulsades pels governs (tant si s'autoqualifiquen de dretes, de centre o d'esquerreres) no responen de cap manera a la idea de desenvolupament sostenible. La redueixen sovint a les qüestions ambientals, la qual cosa oculta i impedeix plantejar les altres dimensions de la sostenibilitat i, per tant, la recerca d'alternatives al model vigent. A més, tampoc les qüestions ambientals són prou ateses.

LA URGÈNCIA D'UN CANVI DE PARADIGMA econòmic comporta la necessitat de deixar d'identificar desenvolupament amb creixement econòmic: no podem continuar creixent. Si no volem esgotar els recursos del planeta i volem que el 80% més pobre de la humanitat pugui donar satisfacció a les seves necessitats bàsiques (requisit indispensable del desenvolupament sostenible), el 20% més ric ha de disminuir. La tesi de la coresponsabilitat de tots els països en la conservació de la natura defuig la responsabilitat històrica dels països industrialitzats en els problemes que avui afecten el medi natural i els desequilibris globals.

EL DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE TÉ COM a objectiu la construcció de societats equitatives, i el mitjà per assolir-les només pot ser la participació de tots en la presa de decisions, la qual cosa requereix una distribució equitativa del poder. Si volem transformar les nostres societats en societats sostenibles és indispensable desenvolupar la consciència de la necessitat d'una transformació profunda del model vigent. Aquesta és la funció que correspon als nous moviments socials si volen superar el paper actualment exercit pels partits polítics i els sindicats. Hauríem de prendre consciència que el nostre model social, econòmic i polític és insostenible i que, si volem sobreviure com a espècie i desenvolupar-nos com a éssers humans, no només un altre món és possible, sinó que és necessari.

Genís Sinca

Escriptor i periodista

Gràcies a l'Enric Vila fa dues nits que no acluco els ulls.

M'ha caigut a les mans, en primícia i per un amic, *El nostre heroi, Josep Pla*, llibre necessari, sincer, meravellós; la primera vegada que algú traspasa per fi de manera plena, completa i sense complexos, la cortina de fum al voltant de la vida i l'obra del de Palafrugell, sense la incompetència, la immaduresa o com se'n vulgui dir que fa que encara alguns arruffin el nas davant de la figura descomunal de Pla, tan esfumada pels tòpics, la moral·la política, l'enveja, la gelosia. Com explica Vila en aquest recorregut biogràfic d'alta dificultat, en forma d'original dietari, l'autor empordanès ha estat sempre "un ase dels cops molt agrait", quan precisament "Pla és l'autor català que ha cardat més", reflexió profundíssima, colossal en tota la seva superficialitat.

Perquè, agradi o no, el temps posa tothom a lloc i pertany a la nostra generació entendre en el seu valor real (esforç destacable de Vila, gràcies!) les subtilitats, matisos, circumstàncies i decisions d'una vida tan enrevessada, per reivindicar amb contundència i d'una vegada per totes l'autèntic tresor que suposa tenir un escriptor que permet obrir-lo a qualsevol pàgina sabent que t'atraparà a l'instant. Una obra tan considerable en volum i alçada que, en efecte, quan ja estàs fart de passar nits avorrides, només has de fer que triar un llibre del prestatge i ficar-te al llit amb Josep Pla; adonar-te que sí, que és l'autor català que ha cardat més, i de bon tros.

Serveis kafkians

Jordi Coca

Escriptor i prof. emèrit de l'Institut del Teatre

L'altre dia el tècnic que em repara el televisor va tornar a casa. S'havia espatllat per enèsima vegada un petit aparell l'ancestre del qual feia anys que funcionava perfectament bé. A la pre-

gunta de com era possible que aquell petit giny s'avarriés de manera tan reiterada, em va respondre ben seriosament que el problema era la globalització. I a més em va concretar que, quan aquestes peces es feien a Alemanya, duraven anys, però que ara es feien en països del Tercer Món i no tenien cap garantia. Em vaig quedar literalment de pasta de moniato, perquè, si haig de ser franc, no havia pensat en

la pèrdua evident de qualitat dels serveis en aquests termes.

Primer vam entrar en la cultura dels estris d'un sol ús —cosa que per ella mateixa ja era angoixant i terrible—, i pel que sembla ara fem camí cap a la cultura del "no funciona i has de callar perquè és així com van les coses". S'espatlla el telèfon? Doncs acabes barallant-te amb una màquina que et fa preguntes a mesura que

prems l'asterisc o el número que et mana. De fet, has entrat en un laberint sense sortida que sovint duu a penjar l'aparell i a respirar profundament per mirar de superar l'absurd. I el mateix passa amb les reclamacions a les companyies d'aviació i amb qualsevol altre recurs amb els ordinadors, i un llarg etcètera.

En el món modern som uns consumidors sense drets, uns Robinsons per-

duts en la selva telefònica o virtual, uns condemnats a queixar-nos sense que ningú ens escolti, cada dia més aclaparats pels petits artefactes fabricats no se saps on i que, senzillament, no funcionen. Vivim encadenats a la reparació continuada sense cap garantia d'èxit, a serveis cada dia una mica pitjors i a preus abusius, a no tenir drets... Ja sé que exagero, però veritablement Kafka va ser un precursor...